

го намѣри — скривалището ще бжде превърнато на пепель.

Страхътъ задушава гърдитѣ на Бачо Кировитѣ съселени, а Чаушъ Ибрямъ Пехливанъ, доловилъ, че срахътъ най-лесно отваря устата, току нарежда: конницата да препуска изъ село; сегизъ тогизъ да се извиква, качо че нѣкого биятъ и пакъ да се смълчаватъ, за да бжде уплахата по-голѣма.

Бачо Киро

— О ле-ле! — се чува викъ отъ къмъ стъгдата. Гласътъ се носи тревожно надъ цѣло село — и селото замира отъ новъ ужасъ.

— Пребиха го! — се изтръгва отъ всѣка уста.

Старитѣ се кръстятъ предъ иконата; децата се свиватъ около огнището. Душата тръпне предъ неизвестността. Срещнатъ ли се погледи — единъ е отговора:

— Защо ни бѣше туй, дето стана въ Дрѣновския манастиръ!